

Kis történetek

Gép

A barátnőm nem hisz a gépekben. Bármikor elmegy valakihez látogatába, először körbejárja a lakást, és megszámlálja a gépeket. Leghosszabb ideig a konyhában tartózkodik mindig. Különböző vágóeszközök, mixerek, kenyérpíró, kávégép, elektromos konzervnyitó, húsdaráló gép – ő mindezeket figyelmesen jegyzi. Ahol túl sok gép van, oda többé nem tér vissza. Napok kérdése, véli a barátnőm, és a gépek uralni fogják a világot. Egyetlen esélyünk, állítja, hogy visszatérjünk az egyszerű dolgokhoz: a mozsárhoz, a nyújtófához, a fakanalokhoz és késekhez, a szivacsokhoz és a porrongyokhoz. Éjszaka, amikor mindenki alszik, ő ébren van és hallgatózik. Időnként felkel, hogy leellenőrizze a mosógépet, hogy meggyőződjön róla, nem indult el a kijárat felé. Nyugodtan tér vissza az ágyba, ám amikor végre elalszik, az égről álmodik, amely egy óriási felhőgyártó gép.

Vékás Éva fordítása

Az erősebb joga

A kisfiú egy szelet kenyérral a kezében megy le az udvarra. A kenyéren erdeiszamóca-dzsem, és a fiú már előre örül az ízének. Ám az udvaron odamegy hozzá egy fiú a harmadikról, idősebb és erősebb is nála, és szó nélkül kivesszi a kenyérszeletet a kezéből. Beleharap, elfintorodik és kiköpi. Pfúj, szamóca! – mondja, és ledobja a kenyeret a földre, a porba.

Történet a szülőkről

Az író napok óta próbál megírni egy történetet, amit a szüleinek szentelne, pontosabban: a szülei szellemének, ugyanis ők régen meghaltak, de valami zavarja, nem hagyja, hogy elkezdje, és amikor végre megsejti az első mondatot, az szétesik, mielőtt még a feléig elérne. Arra gondol, hogy mindezért az erkély korlátján lökdélődző verebek és galambok a bűnösök,

felkel és hessegeti őket, hasztalan, mert amint hátat fordít nekik, visszatérnek. Nincs más választása, szögezi le az író, mint készíteni egy madárijesztőt. Elmegy a szobába, és apja régi kalapjával meg anyja tarka ruhájával és magas sarkú cipőjével tér vissza. Amíg a söprűre próbálja aggatni ezeket a tárgyakat, úgy tűnik neki, mintha anyja hangját hallaná. – Ez egy történet, fiam – mondja a hang, ám amikor az író megfordul, már csak önmaga árnyékát látja a falon.

Zsebkendők

Sohasem szeretted, mondja a fiú idősödő anyjának, mindig volt szép szavad a nővéremhez és az öcsémhez, de hozzám nem, mintha nem is léteztem volna, mintha kevesebbet értem volna náluk, mintha el akartál volna felejteni. Az anya nem válaszol. És most miért hallgatsz, kérdezi a fia, miért nem mondasz valamit, miért nem győzől meg az ellenkezőjéről? Az anya hallgat. Vagy talán, folytatja a fia, minden valóban úgy van, ahogy mondom? Az anya zsebkendőt vesz elő, megtörli a szeme sarkát. Á, nem, mondja a fia, ezeket a krokodilkönnyeket őrizd másnak. Elveszi anyjától a zsebkendőt, ledobja a földre és rátapos. Az anya ingujjából előhúzza egy másik zsebkendőt, és ismét megtörli szeme sarkát. A fia elkapja a zsebkendőt, de az kicsúszik a kezéből, és a fotel alá szökik. A fia csodálkozik, ingatja a fejét. Ez nem lehetséges, mondja. De igen, mondja az anya, persze, hogy igen. És elővesz egy harmadik zsebkendőt, amely kényeskedik az ujjá körül, mint egy kis fehér kutya.

Felismerés

Amikor nem megyünk iskolába, a parkban ücsörgünk. Idehúztunk egy padot a bokrok és a fenyők közé, így senki nem lát bennünket, aki a fő sétányon halad. Cigizünk, néha iszunk, olykor lenyelünk valamilyen tablettákat, földimogyorót eszünk és cukorkát szopogatunk. Délben mindannyian idegesek és nyugtalanok leszünk, egyesek már akkor hazamennek, bár az a legjobb rész, amikor befejeződnek az órák, és minden diák kijön. Mi oldalt állunk, mozdulatlanul, senkihez sem megyünk oda. Ha valakinek szüksége van ránk, az majd idejön hozzánk. Ekkor megjelennek a tanárok, és a zsvaj megszűnik. A tanárok szó nélkül haladnak el mellettünk, úgy tesznek, mintha nem látnának bennünket. Ez rendben van, mondjuk, jobb is, ha nem látnak, mert ha meglátnak, már késő lesz.